

som overhovedet kommer frem ved alle Anstandsbe­gæringers Berettigelse. Ogsaa der gælder det under den nuværende Procedure, at det Spørgsmaal, om Udsættelse behøves til at føre et vist Bevis, hvilket atter er afhængigt af, om dette Bevis er relevant under Sagen, er noget, Dommeren har vanskeligt ved at tage grundet Bestemmelse om. I Tilfælde som dette maa han jo gøre sig bekendt med, hvad der er passeret i Sagen, til det Øjeblik, denne Begæring fremsættes, og dernæst maa han vel ogsaa kunne stille sig saaledes, at han ikke indlader sig paa at tage Begæringen til Følge, medmindre den er tilstrækkelig begrundet ved det anførte. Men jeg synes ikke, at det er muligt at komme længere, saa længe vi have den skriftlige Retspleje, vi have. — Hvad angaar det Spørgsmaal om, hvorledes Proceshandlinger optages i Udlandet, mener jeg, at det er noget, vi ikke kunne foreskrive Regler for, det vil naturligvis gaa efter den udenlandske Rets Regel. Det Spørgsmaal kommer vore Domstole jo først i Forbindelse med, naar Spørgsmaalet bliver om, hvilken Virkning man vil tillægge det i Udlandet tilvejebragte Bevismateriale. Hvis det f. Eks., som Tilfældet er flere Steder i Udlandet, er Reglen, at Modparten ikke maa være til Stede ved Vidnets Førelse, saa er det jo ikke noget, vi kunne forandre. Vil man have et Vidne ført paa det Sted, i det Land, maa man naturligvis finde sig i, at det gaar til, saaledes som der er bestemt. Saa kan det jo blive et andet Spørgsmaal, om et saadant Vidnesbyrd maaske kan tabe mere eller mindre eller helt i Kraft, naar det skal benyttes som Bevismateriale ved Sagens Paakendelse. Jeg kan derfor ikke se, at det ved at redigere § 2 anderledes er muligt at komme bort fra disse Vanskeligheder, er muligt at komme bort fra denne Mangel paa tilstrækkelig Kundskab om Sagen hos Dommeren, som ligger i, at denne Proces er skriftlig, og ligesom det naturligvis heller ikke er muligt at komme bort fra det, at den udenlandske Domstol i det hele og store følger sine egne Regler ved Bevis­handlingens Optagelse.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden formelig Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i § 164 af Lov om Konkurs m. m. af 25de Marts 1872.

(Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 2155 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Nellemann: Som jeg tillod mig før at bemærke, er dette Lovforslag egentlig en integrerende Bestanddel af den Sag, som behandles i det foregaaende Lovforslag. Betingelsen for, at man kan tiltræde denne Konvention, som jo udgør en Helhed, er den, at man ogsaa kan gaa ind paa den Forandring i Lovgivningen, som følger af, at der efter Konventionens Bestemmelser ikke maa gøres nogen Forskel paa Indlændinge og Udlændinge med Hensyn til personlig Arrest i civile Sager. For saa vidt angaar personlig Arrest som Eksekutionsmiddel, er der jo ingen Forskel mellem Udlændinge og Indlændinge efter vor bestaaende Ret; der møde vi altsaa ikke nogen Vanskelighed. Derimod have vi ifølge den bestaaende Lovgivning en lille Forskel med Hensyn til Anvendelsen af det, man kalder Arrest før Dom, idet der jo efter den nugældende Ret er den Regel, at en saadan kan anvendes mod Udlændinge, naar de overhovedet have et Værneting her i Landet, bortset fra Arrestværnetinget, i den Sag, som Arresten angaar; saa kan personlig Arrest anvendes paa Udlændinge, uagtet de ikke staa i Begreb med at forlade Landet, hvorimod saadan personlig Arrest kun kan anvendes paa Indlændinge, naar disse staa i Begreb med at forlade Landet, for bestandig eller paa ubestemt Tid. En Udlænding kan altsaa arresteres her, hvis man kan forfølge Arresten her uden at benytte det i Plakat af 30te November 1821 omtalte Arrestværneting, f. Eks. naar han kommer, og uagtet han ingenlunde har i Sinde at forlade Landet igen, men netop har i Sinde at blive her i længere Tid. Skal man tilvejebringe Lighed mellem Indlændinges og Udlændinges Stilling paa dette Omraade, vil det saaledes være nødvendig at gøre en Forandring heri, og denne Forandring maa saa gaa i den Retning, at Udlændinge stilles lige med Indlændinge, saaledes at Udlændinge heller ikke kunne arresteres her, undtagen de staa i Begreb med at forlade Landet for bestandig eller